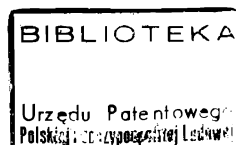

15 lutego 1928 r.

A24d 1/14

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 8188.

Kl. 79 b 27.

Ernst Blank
(Eitorf, Niemcy).

Naboje tytoniowe do fajek osłonięte papierem.

Zgłoszono 23 listopada 1926 r.

Udzielono 20 grudnia 1927 r.

Wynalazek, dotyczący naboików tytoniowych do fajek, osłoniętych papierem tak zwane patrony tytoniowe, polega na tem, że przygotowany w osłonie papierowej nabój tytoniowy całkowicie albo częściowo zamyka się lub zaopatruje w szkielet, kratę, zawiązkę lub inne podobne okapturzenie z metalu, drutu albo innego podobnego tworzywa, które w fajce nie spala się ani nie traci swego kształtu. Cel tego wiązadła lub okapturzenia jest wielostronny, mianowicie stanowi go w pierwszym rzędzie utrzymanie pozostałości spalnego tytoniu i zwęglonej osłony papierowej w luźnym związku z dnem główki fajczanej i ujściem kanału w nią, tak że wypróżnienie i czyszczenie główki fajczanej można łatwo uskutecznić przez wyrzucenie lub wyważenie środka wiążącego, który pozostał niezmieniony.

Wykonanie wiązadła lub okapturzenia

może więcej lub mniej dokładnie otaczać nabój dookoła lub też przechodzić przez niego tak, że można całą pozostałość spalnego i niespalonego tytoniu oraz zwęglonej osłony papierowej za jednym pociągnięciem podważyć i wyjąć razem z zamknięciem, przyczem części górne lub te, które przechodzą przez nabój, mogą tworzyć uchwyt. Dalsza korzyść polega na tem, że wiązadła lub okapturzenie naboju przy wkładaniu i podczas spalania mocno się razem trzyma i przez to sprzyja równomiernemu paleniu się bez wielokrotnego popychania.

Na rysunku przedstawionych jest osiem sposobów wykonania wynalazku na fig. 1—8 w widoku bocznym.

Sposoby wykonania według fig. 1—7 przedstawiają naboje, w których tytoniem napełnia się osłonę papierową *a* lub *b* na kształt torebki lub woreczka, a osłona za-

mnęta jest końcem *c* jak worek. Przy sposobie wykonania według fig. 8 nabój jest zwinięty nakształt patronu i u dołu i góry zawinięty do środka.

W przedstawionych sposobach wykonania zastosowano przeważnie drut jako środek wiążący, można jednak zastosować także wąski pasek blachy albo wogóle koszyczek lub osłonę z metalu lub innego niepalającego się materiału.

W pierwszym rzędzie zakreślony koniec *e* osłony papierowej *a* owija się mocno drutem *d*, ponieważ ten koniec dostaje się na dno główki fajczanej i przedewszystkiem ujście kanału trzeba chronić przed zatknięciem popiołem lub pozostałościami osłony papierowej. Zwoje drutu *d* utrzymują zwęgloną masę papierową końca *c* w luźnym związku z ujściem kanału i zapobiegają wpadaniu do niego resztek tytoniu. Jeżeli po spaleniu naboju tytoniowego wyjmie się cewkę drucianą *d* to zabiera się równocześnie i pozostałości koniuszka papierowego i tytoniu albo też same one wypadają.

Przy sposobie wykonania według fig. 1 wiązadło druciane poprowadzone jest w kilku zwojach podłużnych *e* dookoła naboju, który dzięki temu jest mocno związany. Przez to tworzy się koszyczek, w którym zamknięty jest cały nabój razem z osłoną, tak, że ta nie może się przyczepić również do ścian bocznych główki fajki, a górna pokrywa naboju jest zamknięta, jakby wieczkiem fajki, przez co unika się wypadnięcia tytoniu. Owiązanie można, jak pokazuje fig. 2, uzupełnić też zapomocą poprzecznych zwojów *f*. Przy prostszej formie wykonania na fig. 3 przewidziany jest tylko jeden podłużny zwój *g* dookoła naboju, podczas gdy na fig. 4 urządzone są dwa zwoje podłużne *h* i *i*, tak że się krzyżują. Oczywiście także poprzeczne zwoje bez podłużnych mogą tworzyć wiązadło.

Przy formie wykonania według fig. 5 sam woreczek z tytoniem jest bez wiązadła, a tylko zamykający koniec *c* jest owiązany, aby przedewszystkiem utrzymać

w czystości ujście kanału do główki fajki i dno główki ochronić przed oskorupieniem. Pionowe przeprowadzenie *k* drutu przez nabój lub dookoła niego tworzy uchwyt do wyciągnięcia cewki drutowej. Przy formie wykonania według fig. 6 również tylko koniec *c* osłony jest owiązany, a cewkę *d* można po spaleniu naboju wytrząść lub wyważyć zapalką lub czemś podobnem.

Fig. 7 pokazuje sposób wykonania wiązadła przy naboju, mającym kształt patronu, w której zamykający koniec *c* owiązany jest zwojami *d*, a patron sam—zwojami śrubowymi *m*.

Fig. 8 pokazuje sposób wykonania, przy którym nabój ma kształt patronu i jest u dołu i u góry zawinięty do środka. Owiązanie można zastąpić zapomocą zwojów śrubowych *n*, których końce są wetknięte w obie fałdy zamykające. Oba sposoby wykonania naboju według fig. 7 i 8 można także owiązać tak samo jak naboje woreczkowe.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Nabój tytoniowy do fajek, osłonięty papierem, znamienny tem, że jest opatrzony i zamknięty szkieletem, kratą, zawiązką lub innem podobnem wiązadłem lub okapturzeniem (*d, e, f, g, h, i, k, m, n*) z metalu, drutu albo innego podobnego niepalającego się w fajce materiału.

2. Nabój tytoniowy osłonięty papierem według zastrz. 1, znamienny tem, że wiązadło lub okapturzenie przewidziane jest tylko w pewnych miejscach a w szczególności w części (*c*) zamykającej osłonę papierową.

3. Nabój tytoniowy osłonięty papierem według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że środek wiążący prowadzi się wpoprzek przez nabój tytoniowy albo wchodzi w niego.

Ernst Blank

Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

Fig.1.

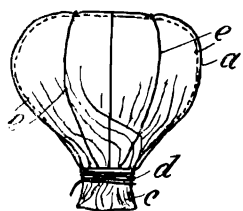

Fig.2.

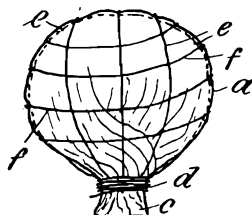

Fig.3.

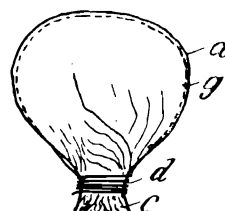

Fig.4.

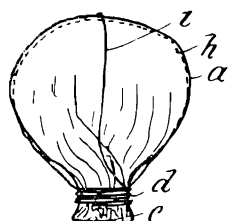

Fig.5.

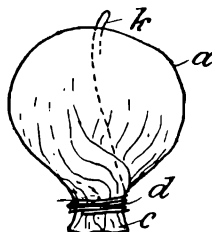

Fig.6.

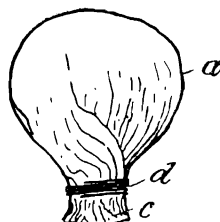

Fig.7.

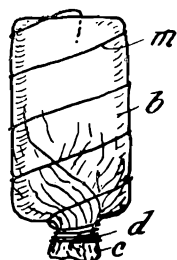

Fig.8.

